

sideniuske Selvfølelse og stemte ham ikke blidere overfor den hele Forsamling. Aldrig havde han mere bevidst end i disse Øjeblikke fornummet sin Slægts nedarvede Uvilje mod dette verdensglade, frimodigt nydende Selskab, der kaldte sig selv det gode. Lyden af den hundredstemmige Snakken rundtom, hvori der enkelte Steder blandede sig fremmede Tungemaal, lød i hans Øre som en Papegøjekoncert. Den Tid var længst forbi, da han lod sig blænde af Glansen fra dette Rigmands-Samfund. Han saa sig mere og mere forarget paa alting. Bordets pragtfulde Blomsterudsmykning, der (hvad han havde regnet ud) maatte have kostet flere hundrede Kroner; de vægtige Sølvpopstandere og det øvrige, kunstnerisk udførte Bordstel; de galonerede Tjenere og den uafladelige Skiften Talerkenener — alt var i hans Øjne bare Tegn paa jodisk Pralelyst.

Hidset op af Nannys Latter, der hørtes stadig mere overgiven gennem Larmen, gav han sig tilsidst Luft overfor Jakobe og sagde ligeud til hende, at han fandt den hele Fest opstyltet og taabelig.

Jakobe svarede ingenting. Fra det Øjeblik, hendes Mistanke til Søsteren var bleven vakt, havde hun overhovedet ikke talt til ham.

Nannys tilsyneladende Optagethed af den forhenværende Løjtnant førte ikke hende bag Lyset. Hun kendte sin Søster og vidste, at for hende bestod Nydelsen ved en Kærlighedsleg fornemmelig i at gøre sin Tilbeder skinsyg. Hun vidste ogsaa, at Nanny af en vis, fejg Frygt for at blive overmandet af sine Følelser bestandig søgte Ly i andre Mænds Beundring.

At det var kommen saa vidt mellem hende og Per, som det virkelig var, troede hun af den Grund